

*Residua
portio cui
relin-
quenda?*

§. XII. Sed inde difficilis inter Dd. oritur quæstio, si casus contra Legem Anastas. contingat, cui portio residua sit relinquenda? quorum discrepantes sententias prolixius enumerat Carpz. L. 5. Resp. 33. n. 18. seqq. illamque regulariter cedenti, exceptis tribus casibus, relinquit. P. 2. C. 30. def. 37. Sed cum in favorem debitoris cessi Lex Anastasiana condita esse videatur, quod patet in simili casu, qui habetur in *avt. Minoris C. qui dare tut.* ubi minor obligationem curatori cessam lucratur, merito cum B. Brunnem. d. iv. Cap. 1. n. 87. illam sententiam amplector, quæ debitori cesso favet. Quamvis enim debitor cessus, residuam portionem, nullo jure firmo certoque petere vel retinere possit, nulla tamen ad restituendum tenebitur actione. Nec infrequens est, ut obligatio sit in nobis, & nullum jus in alio. Dn. Pufend. *de Off. Hom. Lib. 1. c. 10. §. 4.*

*Transi-
tio.*

§. XIII. Ast cum adducta hoc Capite Doctorum fundamenta specialibus casibus applicanda veniant, non diutius generalibus illis immorabor, sed in sequentibus per præcipuas, præsertim utiles juris nostri materias, juris non cessibilis species ostendam.

CAPUT II. *De Jure publico non cessibili.*

§. I.

*Majestas
cedi ne-
quit.*

PROgredimur ad ipsam juris non cessibilis tractationem, cujus nobilissimum Objectum in jure publico deprehendimus, ex quo præcipua ad hanc materiam spectantia capita delibabimus. Primum in Republica locum tenet ipsa Majestas, quam cessione obnoxiam non esse, unusquisque lubens fatebitur: Imperator enim vel Rex esse desineret, qui regia potestate se privaret. Imo id cuivis Regum incumbere existimo, ne quicquam admittat, quod majestati suæ præjudicio esse possit: hanc enim ab ipso DEO, omnis potestatis civilis autore, habet, ipso Apostolo id inculcante *Rom. 13.* Ergo sanctum hoc divini Numinis

minis depositum sedulo custodire, illudque in DEI gloriam ac Reipublicæ salutem impendere debet.

§. II. Jura Majestatis, de quibus jam agere animus est, im-
mediate ex ipsa Majestate fluunt, illamque constituunt, ita, ut
cujus sit Majestas, habeat etiam facultatem jura exinde compe-
tentia, Regalia vulgo dicimus, exercendi. B. Dn. Ziegl. *d. jur. Maj. L. 1. cap. 3. num. 17. seqq.* Distingvere autem publici juris
Interpretes ut plurimum solent inter majora & minora: quæ eo
referantur, enarrat Dn. ab Einsiedel *de Regal. cap. 2. Ziegl. d. l. n. 28.*
hæc tamen distinctio non nisi ratione objecti valide procedit.
Sed sicut ipsa Majestas, ita etiam Regalia majora cessibilia non
sunt, utpote quæ a majestate separari & a privatis acquiri nullo
modo possunt. Mulz. *Repræs. Maj. Proleg. c. 3. §. 11. num. 39.* quin
& si alicui talia concesserit Princeps, uti illis nequit donatarius,
B. Ziegl. *d. l.* hinc est, quod a Dd. dicantur inhæreere offibus Prin-
cipis, ita ut avelli nequeant. conf. Olea *Tit. 3. qv. 6. num. 23.* inde
in feudum ea concedi non posse tradit Struv. *de Feud. cap. 6. aph. 13.*
num. 3. Obstat videtur, quod Status imperii nostri fere omnia
Majestatis jura exercere possint, quorum concessionem ab Impe-
ratore & imperio beneficiaria lege acceperunt: Cui objectioni
pro parte satisfecit Einsiedel *d. tr. de Regal. cap. 1. num. 25.* quod
solus Imperator Regalia possideat proprio jure, Status autem ex
concessione. B. Ziegl. *d. l. L. 1. c. 5. n. 19.* Dn. Vitriar. *Jur. Publ. L. 3.*
tit. 15. §. 8. Nobis vero hic sumitur cessio pro plenaria abdicatio-
ne, quæ de Imperatore nostro dici nequit: quare, quamvis quis-
que Principum, intuitu juris superioritatis territorialis Impera-
tor dici possit in suo territorio, & omnia ibi Majestatis jura exer-
ceat, hoc tamen non fit absolute, sed dependenter, non vi cessio-
nis, sed vi concessionis.

§. III. Minora Regalia ad maximam partem in locuple-
tando fisco consistunt; quatenus igitur utilitatem præstant, ea-
tenus etiam a subdito possunt acquiri. Proprio tamen jure a sub-
ditis possideri nequeunt. Tiraqu. *de Retract. §. 26. Gloss. 1. num. 95.*
Lenz. *cap. 20. num. 6.* Licet ergo hæc minora regalia in feudum

*Regalia
minora,
quatenus
in com-
mercium
cessionis
con-
veniant?*

*Exceptio
in jure
monetan-
di.*

concedantur, fieri tamen illud solet ita, ut acquirantur tanquam privilegia, non tanquam regalia, utpote quæ majestatem conficiunt, & saltem quoad solum usum & administrationem eorum. Ziegl. *d. l. 1. cap. 3. n. 18.* atque eo modo etiam possunt locari, vel emolumentum eorum aliter acquiri. In imperio nostro ex his specialiter excipitur jus monetandi, quod status non vi juris superioritatis territorialis, sed privilegii ab Imperatore possident. Nec concessum id fuit antiquitus in emolumentum fisci, sicut hodie in mores abiit, sed in signum dignitatis & præminentia. Propterea non una imperiali sanctione prohibita alienatio, cessio, locatio &c. *Rec. l. 1551. §. So haben wir uns ic. 46. Kaysers Ferdinandi neue Münz-Ordnung 1559. §. 175. R. I. A. 1570. §. alsdenn auch die Münz-Gerechtigkeit. R. I. 1594. §. Wir verordnen ic. 301.* Sed postquam hodie Status, non ad solam dignitatem, sed & ad Fiscii utilitatem eo jure uti solent, non infrequentes cessiones & locationes reperire est, maximo sæpius cum Reipubl. damno, interim prohibitionem perpetuum valitura.

*Principa-
tus & Im-
perium
quousque
cessionem
admit-
tant?*

§. IV. Regalia separatim non transire dictum est, sed de ipso Principatu cum annexis juribus quæritur, an & quomodo transferatur? Distingvendum in hac materia puto cum Hugone Grotio inter imperium, quod est in patrimonio, sive quod v. c. jure belli quis acquisivit, & inter illud, quod a populo est delatum: de illo non dubitamus, quin libere in quemcunque transferatur, cujus etiam exempla non pauca prostant; hoc autem non censetur populus ita detulisse, ut pro lubitu alienare imperium delatum Principi liceat, Barbof. *Jur. Eccles. L. 3. c. 15. num. 18. Herm. Fasc. 7. P. c. 21. n. 13. Dn. Ziegl. de Jur. Majest. lib. 1. cap. 4. §. 25.* qui ejusmodi Regem administratoris loco habendum ait, contra naturam administrationis autem esse, facere, ne administrare possis, *Not. ad Grot. de Jur. B. & P. lib. 1. c. 3. §. 13. Conf. R. I. de An. 1559. pr. ibi: die administration und Verwaltung des Römischen Reichs ic.* Communis quidem est opinio, Regem non nisi populo consentiente alienare regnum posse, quoniam liberi homines in commercio non essent, quibus tamen

satis-

satisfacit Grot. de J. B. & P. lib. 1. cap. 3. §. 12. num. 1. 2. libertatem civilem a personali discernendo: hanc quidem, non illam populo sub Rege competere; neque hic alienari ipsos homines, sed jus perpetuum eos regendi, qua populus. Nec infrequens est, ut non res ipsa, jus tamen aliquod circa rem in commercio habeatur.

§. V. De Repudiatione autem & abdicatione Regni constat, illam facile concedendam non esse, ob regulam in hac causa fundamentalem, quod quæ sunt juris publici, sint irrenunciabilia per L. 14. ff. ad SCtum Trebell. L. 13. C. de Test. L. jus publicum 38. ff. de Pact. Dalnerus de Renunciat. cap. 1. num. 9. Galerat. de Regnum? Renunc. Cent. 1. Renunc. num. 27. nisi fiat gravissimis ex causis, & consensu eorum, a quibus munus & dignitatem accepit. Ita Imp. non nisi urgentibus gravissimis causis, interveniente Electorum præscientia, abdicare se possunt imperio, Rec. Imp. A. 1559. pr. verb. aus mercklichen grossen tapffern und trefflichen Ursachen &c. Exemplum rejectæ abdicationis in Henrico II. Imp. habet Limnæus, qui cum, ut monachus fieret, Argentoratum concessit, a Statibus ejus conatui contradictum, atque ad administrationem Imperii revocatus est, ad Cap. Ferd. I. num. 6. Male apud Polonos audit Henricus III. Caroli IX. Regis Galliarum frater, qui audita Caroli morte, invitis atque insciis proceribus e Polonia se proripuit. De Johanne Casimiro, Poloniæ Rege, constat, quam difficulter abdicationem suam impetraverit a Statibus Poloniæ, ut etiam Lithuaniae proceres urgerent juramentum Regis, quod præstitisset regni Statibus, quibus invitis deponere sceptrum non valeret: post multam denique contradictionem ægre impetravit, ut in publico conventu imperium Statibus resignaret. Sed ex illis, quæ superius dicta sunt apparet, hæc restringenda esse ad Principes & Reges electivos, & qui vi pacti, utrinque æqualem obligationem producentis, ad hoc tenentur, scilicet ut subditos, quibus parendi gloria relicta est, consilio suo negant & tueantur. An autem expediat imperio, invitum quem adigere ad retinendum regimen, dubium est.

Alii

An abdi-
cationi
obnoxium
sit
Regnum?

Alii coactionem plane negant, quod voluntas cogi non possit. Precibus ergo & remonstracionibus utendum volunt, vid. Multz. *Repræs. Majest. Proleg. c. 8. §. 5.*

Territoria Principum quatenus cedi possunt.

Effectus incorporationis & unionis.

§. VI. Regula est: Quod juris est in toto quoad totum, id juris est in parte quoad partem, *L. quæ de tota 76. f. de R. V.* inde non immerito, postquam de universo imperio vidimus, mentionem injicimus de territoriis Principum, tanquam de imperii partibus, num alienationem, & quo casu admittant? Facilius autem locum inveniet particularis alienatio, quo minus inde præjudicium nasci poterit toti corpori: Interim nihil certi hic statuere licet, sed mores & statuta cujusque Reipublicæ erunt inspicienda, ex quibus, quid judicandum, patebit facile. Deinde videndum, an territorium quis possideat jure proprio & allodiali titulo, an beneficiaria lege: illo casu, nisi specialis obstet prohibitio, inadmissibilem non censeo alienationem, quam in toto regno quandoque obtinere non negavimus. Nolim tamen illud extendere ad eum casum, quo imperii præjudicium concurrat, ut si quis partem regni ita alienare velit, ut deinde ab imperio in perpetuum separata censi debeat. Inde est, quod Reges Galliæ incorporationis & unionis juri, vi Legis Salicæ, tam mordicus inhæreant, ut quod semel acquisitum est, alienabile ulterius non sit a corona: quare licet non raro Principatus, Comitatus &c. acquirant, nunquam Ducis illius vel Comitatus titulum & insignia assumant; acquisita enim illis eodem jure repetantur cum toto, cui accrescunt. Præbuit hæc res insigne fraudis argumentum Francisco I. Galliarum Regi, qui a Carolo V. ad Ticinium captus, pro liberatione sua Burgundiæ principatus cessionem inter alia pactus erat, sed deinde post liberationem a Carolo admonitus, ut pactis stare, promissionem suam contra Leges Regni fundamentales, quibus nihil a Corona alienabile habetur, factam fuisse causatus est, & insolito Regibus exemplo, Cæsarem per facialem provocavit ad duellum. *Sleidan. de Stat. Relig. Lib. 6. pag. 147. & 162. Blondell, in præf. apol. Geneal. Franc. p. 24. Herm. Fasc. J. P. d. l.*

§. VII. In nostro imperio non raro occurrunt Principatum & Comitatum &c. venditiones, ex quibus unicum exemplum notasse sufficiat de Marchia Brand. quæ post excessum Johannis IV. qui erat ex Ascaniæ principibus, Ludov. Bavaro Imperatori cessit, cujus filius Otto, nascendi conditione quintus, eandem pro 200000. ungaricis vendidit Carolo IV. cum quo Lucenburgensem familiam, & ab hac denique pro 40000. ducatorum summa, adjecta certa conditione redempta est a Burggrafis Noribergensibus & Comitibus Hohenzolleranis, in quorum familia etiamnum feliciter hæret. add. Herm. d. l. c. 18. num. 26. Hodie habent imperii principes limitatam in his causis potestatem, cujus quæstionis discussionem ulteriorem infra, ubi de imperii feudis agetur, videbis. Hic tantum allegabimus quædam exempla, ubi alienatio & sic quoque cessio indulta est in imperio. Conceduntur autem quandoque privilegia Familiis illustribus, ut in quemcunque velint, alienare possessiones suas possint, quale acceperunt Austriaci a Carolo V. Imper. quod videre est apud Limn. Jur. Publ. V. 2. num. 32. Iterum inverso Ordine quibusdam datum est privilegium, ut possint imperii provincias libere acquirere, quale habent Bohemiæ Reges A. B. c. 19. num. 1. cæterique Electores, *ibid.* num. 2. add. Buxtorff. th. 93. Item ordo Teutonicus, cui omnes imperii vasalli feuda sua, quæ ab Imperatore tenent, libere & licentèr, prout verba diplomatis habent, non modo tanquam feuda, sed & tanquam propria bona allodii & patrimonii jure æstimanda, conferre queant. vid. Goldast. Reichs-Handlung. p. 167. Sed num hodie hoc privilegium valere queat, dubito, præsertim quia fraus committi posset art. 44. Capitulat. Leopold. Interim certum est, posse imperatorem interveniente Statuum consensu, partem aliquam decerpere & extraneo principi plenarie cedere, & docent id novissimi tractatus pacis.

§. VIII. Jus Primogenituræ, quod differt a Majoratu, successionem ditionum paternarum tribuit illi, qui nascendi sorte primus est: quo deficiente ad secundo genitum, & sic porro de-

D d d

*Primogenitura
Cessione
non sub-
jacet.*

*In nostro
Imperio
quod obti-
neat.*

*Enarran-
tur que-
dam pri-
vilegia
huc spe-
ctantia.*

volvitur. Sed an per cessionem deferatur? quæritur. Translati juris primogenituræ non rara prostant exempla in sacra & seculari historia. *Gen. 25. vers. 33. c. quam periculosum 8. Caus. 7. q. 1. c. 22. §. item opponitur Caus. 22. qv. 2. jung. Genes. 25. 48. vers. 13. seqq.* Ita Johannes primogenitus Electoris Brandenb. Friderici I. filius parentis svasu cessit jus primogenituræ, fratri secundo genito Friderico, Illustr. Dn. de Rhetz. *Instit. Jur. publ. L. 1. T. 7. §. 7.* Idem contigit in Henrico Duce Brunsvicensi primogenito, qui secundo genito fratri Wilhelmo Ao. 1569. primogenituræ jus cessit *vid. Limn. ad A. B. T. 7. §. 2. obs. 8.* Ex quibus, præsertim quod habetur *d. cap. 25. v. 33. Genes. Dd. cessionem primogenituræ comunitè admittunt, quos vide apud B. Brunnem. de Cess. cap. 4. n. 68.* Sed confundere solent repudiationem in favorem agnati proximi, cum cessione: nam si consideremus, primogenituram lege vel consuetudine ita disponente, esse jus aliquod personalissimum, cui per regulam nostram *supr. Cap. 1. allegatam, cessionem denegavimus, contrariæ potius sententiæ adstipulari placet cum Dn. Brunn. d. l. add. Deut. 21. v. 15. 16. & 17.* Nec movet exemplum Esavi ex *Gen. 20.* aliorumque, quæ omnia non incommode ad renunciationem referuntur. Ultrageniti enim, qui non absolute a successione repelluntur, ex tali cessione jus noxum non consequuntur; sed post renunciationem primogeniti, tanquam obstaculo remoto, non aliter quam post mortem primogeniti, proprio jure succedunt. Ita nullum huc usque contigit exemplum cessionis primogenituræ in extraneum, vel etiam in consanguineum, cum præjudicium proximioris, quod in contradictorio fuisset approbatum: quamvis extra hunc casum quisque favori pro se introducto libere renunciare possit, *per L. 29. C. de pact. conf. Olea d. 1r. T. 3. qv. 3. n. 10. Vitriar. Instit. Jur. Pub. L. 3. T. 20. n. 18. seq.*

Officia publica per cessionem non §. IX. Jus publicum, de quo, quantum attinet, præsentī titulo agimus, consistit in Sacris, Sacerdotibus & Magistratibus, *L. 1. §. 2. ff. de J. & J.* De illis pro instituti ratione capite sequente; de Magistratibus autem seu publicis officiis hoc loco tractabimus.

Plura

Plura hic concurrunt argumenta, ex quibus valide inducere licebit cessionis negationem. Notum est primo, per regulam supra allegatam, illa, quæ sunt juris publici, esse irrenunciabilia. Quod si ergo pro lubitu quis non potest officium suum abdicare, multo minus poterit cedere & transferre in extraneum. Nam quia publicum interesse concurrat, non solum cogi quis potest, ut hæc officia subeat; Stephani *de jurisdictione*. L. 1. c. 15. num. 15. Donell. *lib. 7. Comment. cap. 8.* Exemplum inter alia præbent Statuta Lubecensia *lib. 1. tit. 1. art. 6.* ibi: Nemo senator vel consul electus eam functionem recusato, sub pœna amissionis domicilii civici, & decem marcarum auri puri &c. sed & ut retineat, Wesenb. *Vol. 1. conf. 40. num. 15. tot. tit. ff. de vacat. & excusat. mun.* Deinde quia publicæ res non sunt in privatorum patrimonio, & ita extra eorum commercium, sequitur, quod qui officium publicum administrat, illud alienare non possit, haud secus atque aliarum rerum administratores: nemo enim plus juris in alium transfert, quam ipse habet, per *L. 31. ff. de pignor.* Illa quoque regula, *supr. Cap. I.* quæ a transmissione ad cessionem negative concludebat, nostrum firmat assertum. Accedit, quod industria hominis in Magistratu constituendo sit electa, quæ extensionem ad alium non admittit, & eoque pro personalissima habetur.

§. X. Illa, quæ in §. proxime præcedente fuerunt dicta, applicari non incommode poterunt ad Officiales in nostro imperio: ubi illud ab initio monuisse refert, non confundendos esse vicarios seu subofficiarios, qui archiofficialium nomine serviunt, cum cessionariis; illi, etiam jure civili, non absolute sunt prohibiti, sed certo modo conceduntur, *vid. L. 4. §. ff. de Legation.* In imperio Subofficiarii hereditarii Electorum secularium (apud Ecclesiasticos tales plane ignorantur) munera sua ab Electoribus in feudum accipere solent. Vitriar. *Illustrat. L. 3. tit. 9. num. 11. lit. a.* Illud autem Electoribus eorumque subofficiariis concessum minime erit, ut in casum absentia suæ alios atque alios iterum substituunt: illis enim absentibus, officialibus aulicis vices eorum

Non confundendi sunt Sub-officiales cum Cessionariis. Sub-officiarii munera sua in feudum accipiunt in imperio.

eorum gerere concessum est, ita tamen, ut lucrum inde eveniens Electorum subofficiariis cedat *Cap. Joseph. art. 45.*

Jus explicandi vexillum imperii.

§. XI. De Banneriatus imperii officio unicum saltem exemplum addam. Vindicant id sibi Duces Würtembergenses, indeque litem cum Saxoniae Electoribus susceperunt in Comitibus Wormat. An. 1495. notante Obrecht. *Dissert. de Vexill. Imp. c. 4. p. 24.* pro Würtembergensibus tamen pronunciatum esse a Maximiliano Imp. investiturae literis super hoc Duci Eberhardo concessis, tradit Kulpif. *Comment. ad Monzamb. C. 2. §. 8. p. 482.* Vexilli hujus figuram exhibet idem Kulpif. *d. l. p. 484. lit. B.* De hoc vexillo specialiter refertur; quod Duces, explicandi ejus vires neutiquam alteri demandare, nedum cedere soleant, sicut observatum est in bello Turcico A. 1532. in quo, cum Ulricus Würtenb. ob aetatis rationem hoc munere defungi non poterat, vexillum imperii penitus omissum est, substituto in ejus locum vexillo principali alio, cui signum S. Georgii fuit impositum, tradente Kulpif. *d. l. p. 487.* Defendit ille jura Würtembergensium suisque Ducibus Imperialis Vexilliferi munus proprie vindicat. Hinc cum Electori Hanoverano Archibanneriatus officium conferendum, scriptis publicis fuit contradictum, Würtembergensibus praedictum sibi hoc modo fieri contendentibus, aliis contra vexillorum & jurium diversitatem demonstrantibus vid. *Cassand. Thucel. Elect. publ. c. 4.* item *Wechsel-Schriften von Reichs-Bannir.*

Clientela jura an pro lubitu in aliquem conferri possint? Notantur tres casus distincti.

§. XII. Pertractanda hic etiam sunt foedera clientelaria, quibus quis alterius protectionem recipit, vel se aliis protegendum committit, quod nulli Statuum imperii prohibitum puto ob hoc, quod habeant facultatem pangendi foedera. *Instrum. Pac. Osn. Art. 8. §. gaudeant. add. Constitut. Pacis publ. de A. 1548. tit. von den Aechtern 21.* Modo itidem imperii Statui se committant: Tres enim distincti hic eveniunt casus, primo an Status Statui? de quo jam dictum: deinde, an Status extero Principi? & tertio, an subditi provinciales atque mediati, protectioni immediati Principis vel Status cujuscunque se committere possint?

De

De secunda quaestione agit *art. 8. Capit. Leopold.* quod sc. per *Secundus.*
 conniventiam Imperatoris factum sit, ut exteri Principes in
 clientelam reciperent Civitates & Status imperii immediatos
 & mediatos, *ibi* : über mediat - und immediat - Städte und
 Stände = Schutz und Schirm = Brieff etc. illud vero, quia in
 detrimentum atque contra autoritatem imperii evenit, quan-
 do tales Status plane eximebantur, promisit Imperator, ne im-
 posterum tale quid committatur, & ut, quantum ejus fieri possit,
 jura hæc clientelaria vel plane aboleantur, vel abusus saltem
 corrigatur. Periculosam etiam hanc clientelam esse, tristi exitu
 non infrequentia testantur exempla, qualia præbent civitates
 Metensis, Tulli & Verduni, de quibus tamen transcriptum
in Instr. Pacis Monast. Caf. Gall. §. 70. item decem Civitates Im-
 periales Alsatia. De hac re Knipschilt *de Civitat. Imp.* inquit
L. 2. cap. 24. Aus solchen Schirmherrn werden endlich Sturms-
 herrn. Alii tamen non attenda hac Constitutione, nihilominus
 id largiuntur imperii Statibus immediatis, ob jus foedera facien-
 di cum exteris, ita tamen, ut certis id fiat conditionibus, si scil.
 ab imperio protectionem impetrare nequeant, vid. *Gail. 2. Obs. 54.*
num. 4. Menoch. *Consil. 32. n. 4.* Martin. Mager. *de Advocat. Cap. 6.*
num. 66. seqq. Mylerus *de Stat. Imp. P. 1. c. 18.* & post hos Dn. Vitriar.
Lib. 3. tit. 19. n. 142. Tertium casum quod atinet, expeditum esse *Tertius.*
 arbitrator, id nullo plane modo amplius procedere, ut unius Prin-
 cipis status provinciales, alterius Principis protectioni se submit-
 tere possint, per *d. art. 8. & seq. Capitulat. Leopold.* quamvis etiam
 antiquitus prohibitum id reperiatur *A. B. T. 15. R. A. zu Speyer*
A. 1529. 2. tit. Ordnung des Landfriedens §. Wie auch Churfürsten
ibi : daß keiner des andern Unterthanen in Schutz und Schirm etc.
 Alia deinde quaestio est, an jus Clientelæ Protectori competens
 conferri possit alteri, invitis clientibus? quod itidem negan-
 dum censeo, quia personale maxime jus est, in defensionis fide
 consistens, vid. hac de re latius Martin. Mager. *d. tr. c. 9. num. 1101.*
junct. n. 1084. seqq. Lenz. *Cap. 20. membr. 11. n. 9. seqq.*
An jus protectio- nis alteri cedi pos- sit?

*Jurisdic-
tio se-
cundum
ejus divi-
siones tra-
ctatur
Ecclesia-
stica.*

*Jurisdic-
tio pro-
prie dicta
Imperi-
um.*

*Quid
moribus
obtainat?*

§. XIII. Ad scopum nostrum revocamus etiam Jurisdic-
tionem, & quidem secundum primarias ejus divisiones, quæ
est vel Ecclesiastica vel Secularis: Civilis vel Criminalis, quæ &
imperium merum dicitur: quamvis hæc divisio non omnibus
placeat, sed potius ab usu dependeat. De Ecclesiastica, quate-
nus sub Regalibus majoribus comprehenditur, dictum fuit su-
pra, quod cedi non possit. Quando autem Status Imp. exercent
jura sacrorum, id fluit ex jure superioritatis territorialis: ab his
tamen neutiquam cum subfeudo conceditur ulterius Comitibus,
Baronibus &c. quamvis quædam jura Consistorii particularia ipsis
quandoque relinquuntur, ut constitutio personarum Ecclesia-
sticarum, decisio causarum matrimonialium &c. vid. B. Stru-
vius *Synt. Jur. Feud. Cap. 6. num. 17. n. 6. seq.* Dn. Ziegl. *de Jur. Maj.*
L. 1. c. 18. n. 5. Jurisdictio proprie sic dicta ab initio magistratibus
fuit concessa, ut ipsi judicarent: postea tamen populo id dissi-
mulante, & tacite approbante, inolevit, ut aliis mandaretur,
arg. L. 9. ff. de Jurisdic. Imperium autem meretur, uti principa-
liter a populo ipso, aut quibus illud speciali concessione est in-
dultum, exercetur, ita inde fluit; jus gladii specialiter alicui
concessum, mandari ulterius plane non posse, per *L. 70. D. de*
R. J. L. 6. de offic. Procurat. Lenz. d. tr. cap. 20. m. 6. num. 10. Tira-
quell. *de Retr. §. 26. Gl. 1. n. 87.* Franzk. *d. l. n. 93. seq.* Nostris mo-
ribus, quia Jurisdictio patrimonialis esse solet, traditione feudi
vel patrimonii, cui adhæret, transire solet, ex natura rerum pa-
trimonialium, conf. Dn. Struv. *de Feud. cap. 6. aphor. 18. n. 3. seq.*
unde nullum dubium est, cedi certa ratione posse merum im-
perium; quatenus enim alienabile, eatenus etiam est cessibile.
Deinde Status Imperii R. G. civilibus illis juris regulis metiendi
non sunt; nec pro Magistratibus cum Wesenbecio habendi,
in Paratit. de Offic. ejus, cui mandat. est jurisdic. Habent Status
Imp. Jurisdictionem, non beneficio legis aut alterius constitu-
tionis vel privilegii, qualiter illam exercent Nobiles Imp. imme-
diati, Illustr. Dn. a Rhetz. *Inst. Jur. Publ. L. 1. T. 19. §. 17.* sed jure
proprio, quod satis luculenter patet *c. 13. A. B.* ubi privilegia,
con-

concessionem &c. Jurisdictioni (superioritati territoriali) opponuntur. *add. Capitulat. Leopold. art. 3. ibi: Deren Botmäsigkeit und Jurisdiction, wie auch wegen Landes-Fürstl. Hoher Obrigkeit &c.* Illud obiter notandum, Jurisdictionis vocabulum proprie acceptum apud Imperii Status locum non invenire, quippe quæ hoc termino magistratibus competit, pro quibus tamen, sicut dictum, habendi non sunt imperii Status, vid. Ziegl. *de J. M. L. 1. c. 29. num. 13.*

§. XIV. Immunitatem ab oneribus publicis huc referimus, quæ est vel personalis vel patrimonialis; hanc non facile alicui concedi constat ex *L. 3. C. de Mun. Patr.* Illam frequentior rem esse innuunt *L. 4. 6. 12. 14. C. de Excusat. mun.* De cessatione autem horum immunitatum ut constet, distinctione inter realem & personalem opus est: Hanc intuitu certæ alicujus personæ dari, indeque ad personalissima referri, quæ per cessionem transire nequeunt, probatum dabimus ex *L. 3. §. 6. ff. de Muneribus L. 5. & 4. de Jure Immunitat.* Sub qua comprehensam quoque cupio patrimoniam personæ concessam: huc usque enim nulla est differentia inter hanc & illam. Huc facit, quod talis immunitas ad heredes non transeat, per *L. 1. §. 1. de juram. immun. L. 13. C. de Excusat. Mun.* ex quo fundamento cessionis prohibitionem deduximus supra. Realem dicimus, quæ ad personam acquirentis non est restricta, sed ipsi rei inhæret, & sic etiam cum ipsa re transit; sive enim ex privilegio, sive contractu, sive præscriptione fuerit acquisita, cum traditione tamen ipsius rei transferri, nullum est dubium, conf. *Klock. de Contrib. cap. 16. Sect. 1. n. 73. 74. & 147.* Alia adhuc quæstio est, an fundus oneribus publicis affectus, vendi possit tanquam liber, ita, ut venditor præstationem in se recipiat, emtor autem seu possessor immunis sit? quod non posse fieri, generaliter deciditur, in *L. 2. C. sine censu & reliquis.*

§. XV. Quia sæpius in hac tractatione fit mentio privilegii, & quod illud cessionis semper impedimento fit, utile fuit visum, rem peculiariter tractare. Conceduntur autem privilegia

Beneficium & Privilegium
Prin-

Principum vel ob bene merita, vel ex gratia, quando Princeps alicui extra ordinem succurrit, *L. 1. §. 2. ff. de Constitut. Princip.* Unde facile inferre licet, nec ad consequentiam trahi, neque personam honoratam excedere istud privilegium Principis rescripto contentum debere, quoniam favor Principis certam personam concernens in illa se determinat, & personalissime se habet *per d. L. 1. §. 2. c. ult. X. de Rescript.* Bartol. in *L. Etiam ff. de Jurejurando Tiraquell. §. 26. Gl. 1. num. 45. & 61. Lenz. d. tr. cap. 20. m. 1. num. 5. Dn. Brunnem. d. l. cap. 4. num. 23.* Non obstat *L. 3. ff. de Constitut. Princip.* ubi beneficia Principum dicuntur esse latisimæ interpretationis, ut sic in dubio semper contra Principem sit pronuncian- dum, quale exemplum est in *L. un. C. si liberalitat. imper. soc.* Attamen illud tunc non procedit, si ipsa natura rei & intentio concedentis resistat. *Olea T. 3. qu. 1. n. 28. seqq.* quod ampliatur, ut quamvis aliquis omnia sua jura atque prædia cedat, privilegium tamen Principis rescripto competens non transeat. *Lenz. Cap. 20. m. 1. n. 6. Dn. Brunnem. de Cess. Cap. 4. num. 23.* Possent hic plures privilegiorum species in exemplum perducì, nisi hinc inde in tractatione occurrerent. Sed quamvis fere communis hæc de privilegiis sit sententia, dubiam tamen eam reddere conatur *Franzk. L. 1. Resol. 14. num. 12. seqq.* ubi occasione prælationis, mulieri ratione dotis competentis, de omni privilegio ita sentire videtur, quod cessionarius utili actione agens, omnia cedentis privilegia quoad exercitium habeat, non tamen ulterius quam cedens vixerit: argumentum inter alia deducit a defensore, qui utitur domini privilegio: deinde a fisco, cujus privilegia, modo id expresse in contractum fuerit deductum, ad cessionarium recte transeunt, *per L. fin. C. de privilegiis fisci.* Sed hæc & alia ibidem adducta fundamenta tanta non sunt, ut generaliter veram illius habeamus sententiam; nam quid de prælatione uxoris sentiamus, dicitur *infra cap. V.* Videtur autem *Franzkii*, ut suæ serviat opinioni, confundere cessionarium cum nudo procuratore: non enim hic quæstio est, an quis actionem, quæ ex privilegio competit, per procuratorem intentare queat, sed an cessionaria

*Resolutio-
nes
Franzkii.*

*Ad illas
responsio.*

tionarius privilegii possit fieri dominus? quod quidem directe affirmare non audet, per consequentiam tamen concedit. Alterum argumentum, quod a defensore desumitur *d. l. n. 13.* plane non stringit, quia defensor non suam, sed alienam promovet utilitatem, quod secus in cessionario. Deinde quod de fisci privilegiis deducit argumentum ex *L. f. C. de priv. fisc.* hic itidem applicationem non admittit: & quamvis Dd. uxorem ratione prælationis cum fisco conferre soleant, id tamen si verum est in speciali aliquo casu, generalem inde regulam conficere non licebit.

CAPUT III.

DE

Jure Ecclesiastico non cessibili.

§. I.

DE Sacrorum jure quantum scil. ibi necessarium: egimus supra inter Regalia: propius tamen erit accedendum & de Personis, Dignitatibus & Rebus Ecclesiasticis quousque instituto inservire poterunt, hoc Cap. dispiciendum. Ubi prima se sistit disceptatio, an Pontifex Rom. juri suo cedere & illud in alium transferre possit? Sane duplici persona Pontificem gaudere in confesso est, quatenus Rom. Ecclesiæ caput; & quatenus princeps secularis: de illo vero, non de hoc in præsentibus nobis res erit. Papalem dignitatem Pontifex summus electionis jure accipit, quando Cardinalium Collegium observatis solennitatibus, quæ describuntur in *c. 3. de elect. in 6to.* caput Ecclesiæ eligit & in Sede Rom. collocat. Ex quo facile constat, non posse ipsum Papam, sicut nec alios Reges electivos successorem sibi denominare, aut dignitatem suam in alium transferre, sed relinquendum hoc esse arbitrio Collegii Cardinalium. Imo nec resignare, quod adhuc minus est, pontificatum sine justa & gravi causa, licebit, ob rationem, quam suppeditant pontificii, Barbosa de *Jure Eccl. L. 1. c. 2. num. 212.* quod sc. uti in aliis beneficiis ecclesiasticis, inter Pontificem & Ecclesiam universalem, quidam quasi contractus electionis tempore celebra-

Pontifex dignitatem Papalem an possit alteri per cessionem conferre?

Nec resignare.